

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

— Δωσποινίς Λούλα, η αγάπη μου μοιάζει με το τριαντάφυλλο που έχεις στο στήθος σου.

— Μά το τριαντάφυλλο κύριε είνε ψεύτικο!

***

— 'Αδύνατον Γιώργο μου να διαβάσω αυτό το γράμμα. Δεν βγάζω ούτε λέξη.

— Τι λές Μιμίκα μου! 'Αμ' αυτό παιδί μου μπορούσε κι' ένα κτήνος να το διαβίση! Δεν βλέπεις πως το διαβάζω εγώ;

***

— Ένας νέος χρωστούσε πάρα πολλά χρήματα σε Έβραίους τραπεζίτας και περίμενε άνυπομότως την κληρονομία ενός γέρου θείου του για να πληρώσει τα χρέη του, μά ο θεός παντρεύτηκε και — το χειρότερο — άπέκτησε ένα αγοράκι. Τότε ο νέος άνέκραξε —

— "Αχ! αυτό το παιδί είνε νέος Μεσσίας. 'Ηθελε στη γη μόνο και μόνο για να καταστρέψη τους έβραίους.

***

Στο μάθημα της ζωολογίας.

— Πώς μπορούμε να καταλάβουμε τη νέα κόττα από τη γρηά;

— 'Απ' τα δόντια, κύρ δάσκαλε.

— Κοροϊθεύεις; 'Όλος ο κόσμος ξέρει πως η κόττες δεν έχουν δόντια.

— Ναί' μά έχουμε έμεις που τις τρώμε.

***

Σκέψις λωποδύτου.

— Κάτι θάξερε ο θεός που δεν μ' έκανε εισαγγελέα!

Φαντάζομαι τι δουλειές θάχα με τον έαυτό μου.

***

Στην έξοχή.

— Τουλάχιστο εδώ πίνει κανείς γάλα φρέσκο.

— Πολύ φρέσκο κυρία' πρό μιάς ώρας το φέραμε απ' την 'Αθήνα.

***

'Επειδή κάποιος έβαλε στην πόρτα του σπιτιού του μια έπιγραφή που έλεγε: «'Οδδεν κακόν να μη εισέλθῃ εδώ.» 'Ο Διογένης ρώτησε.

— Και ποτε λοιπόν θά μπῃ ο νοικοκύρης;

John William Chas eauil

θα σου βγάλῃ, ότι:

*'Ασῆμι και λογάρι
και χρυσό μαγαριτάρι*

μέσα της κρυμμένο βρίσκεται!...

— Και γιατί δεν τὸ δοκιμάσατε ποτέ;

— Μιά φορά και δύο! 'Αλλά φαίνεται πως «σιδηρήχορτο» στά μέρη μας δεν βγαίνει.

***

'Εκείνην τῃ στιγμή είδε έναν «'Αδωνι» κόκκινο μικρό που μόλις είχε άνθισει μέσα στο χλωρό χωράφι, ραντισμένος ακόμα απ' την δροσούλα της αύγῃς.

— Για κύτταξε κει, μου λέει κάπως ταραγμένη, βλέπεις;

— Τι;

— 'Εκείνο έχει το κατακόκκινο λουλούδι.

— "Ε. Ναί! Τι μ' αυτό;

— Λουλούδι. Τὸ λένε «'Αδωνι». Σεις πως τὸ λέτε εδώ πέρα; Είπε ένα ώρατο λουλουδάκι τοῦ άγρου, και οι άρχαίοι πρόγονοί μας, οι "Ελληνες οι παλαιοί, είχαν και ένα μῦθο γι' αυτόν.

— Μπᾶ σέ καλό σου χριστιανέ! Είπε το «μάτι τοῦ διαβόλου». Τώρα που είνε η ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ο Θεός δεν ἐπιτρέπει στον Σατανά, να βγῆ στον «πάνω κόσμο» για να μὴ ἔνοχλη τοὺς Χριστιανούς και ἀμαρτάνουν τις ἅγιες αυτές ἡμέρες. Κάθεται, λοιπόν κι' αυτός χωμένος καταχωνιασμένος μέσα στη γῆ. 'Αλλά δεν μπορεί να ἡσυχάση. Κάθεται ἡσυχος ο «ὄξω απ' ἔδω» που έχει ἀγκάθια στο κορμί του. Τι κάνει λοιπόν ο τρισκατάρατος; Βγάζει τὸ μάτι του ὄξω ἀπὸ τῆ γῆ για να ξεγελάη τοὺς χριστιανούς ὡσάν λουλούδι και κυττάζει κόκκινο σάν τὴν φωτιά και μαῦρο σάν τὴν πύσσα. Κυττάζει τι γίνεται καλό, να μπῆ μέσα αὐριο, που θά βγῆ ἐλεύθερος να τὸ χαλάση, τι κάνει ο ἕνας τι διαλογίζεται ο ἄλλος, για να τρυπώση να τὸ μαγαρίση. Δεν τὸ β έπεις τι κόκκινο και μαῦρο, που είνε σάν τῆ Κόλασι! Φτοῦ π' ἀνάθεμά σε! Πίσω μου σ' ἔχω Σατανά!...

... Πέτα το, να πᾶ να χαθῆ, να μὴ τὸ βλέπω!... Πάτησέ το, που να τοῦ βγῆ τὸ μάτι μὴ καπῆ καναν κακομοίρη!... Να μη ματιάση κανεοῦ δουλειά! Πάτα το παιδάκι μου να ζῆσῃ... Πάτα το ἔτσι να χαρῆς...
Σταμ. Σταμ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΡΟΦΕΣ

Του Ξάν Μορέας

Νειρεύομαι τῶν θαλασσῶν τοὺς οὐρανοὺς—σάν κλίνει
Στῆ δύση ὁ ἥλιος—τὸν ψαρά στῆ βάρκα του, και ἀκόμα
Τὸν κάβουρα στὴν τρύπα του, τὴν τρικυμία που ὀρνύει,
Και τοὺς θεοὺς των που ἔχουνε στά μάτια οὐράνιο χρῶμα.

Νειρεύομαι τὸν τολμηρὸ που τὴν τύχη ἀναζητάει.
Τὸ γέρο που σέ καλυβιοῦ παλιὸ κατόφλιο μένει,
Τὸν ξυλοκόπο που σκυφτὸς τὸν πέλεκα βαστάει,
Τῆς χώρας τῆ βοῆ, και σέ ψυχῇ μου πικραμένη.

*'Όταν σέ λίγο, θάλασσα,—που δέ σέ ξέρω ὡς τώρα—
'Η ἀλαφριά σου ἡ καταχνιά θά με σκεπάσει, 'Ω Ἐλιβερή,
Και θάναί έχει τὰ χνάριά μου, στὴν ἀμμουδιά σου τὴν ὑγρή,
Και θά ξεχάσω ἀπάντεχα κάθε στεριά και κάθε χώρα,

*'Όταν σέ λίγο θάλασσα, τὰ κύματά σου θὲ να σβουνη
Στὸν ἄγριον ἄμμο πένθιμα κι' ἀπ' τῆ φοροῦρα σου μακριά,
Τάχα θά νοιώσω σπαραγμὸ μέσ' τῆ στενωχώρα καρδιά,
Που τώρα μόνο οἱ ὀμορφιεὺς τῶν ναυαγίων τῆ συγκινούνε :

Σύννεφα που καλοκαιρινῆ σᾶς περιζώνει ἡμέρα,
Πάνω ἀπὸ κάμπους πλαγιστοὺς μέσα στο νέο σιτάρι,
Που καραβάκια φαίνεστε σέ μιά γαλίνα χάρη,
Καθὼς μέσ' στο μονότονο κρέμεστε τώρα αἰθέρα,

*'Όταν σέ λίγο—που μ' ἀφροῦς ἡ τρικυμία θά βράζει—
Τὸν οὐρανό βαρυστήθη θά σκίζει ἡ καύρη ὀρητῆ σας,
Στὸ δρόμο που θά κόβετε, θὲ να περᾶ καζί σας
Και μίαν ἀγνώριστη καρδιά—ἡ καρδιά μου που σᾶς μοιάζει.

Μεταφράσεις Μ. Μαλακάση

ΣΤΗ ΛΩΡΕΤΤΑ

(Του 'Αλφρέ ντε Μυσσῆ)

"Αν δέ μ' αγάπησες ποτέσ ἀσκαρτη κόρη πέ μου
τις νύχτες μέσ' στο στήθος μου ξεμέρωνες γιατί
μήπως τάχατες έπαιζες σά μόλεγες «καλέ μου
είμαι δική σου», κ' ἔλεγα πως ἡσούνα πιστή.

"Αν τῆς αγάπης ὁ καῦμός σ' ὀπερνιτῆ χαρᾶ
και τῆς ζωῆς μου ἦτανε μιά λυπερῆ στιγμή
τότες γιατί τὰ χεῖλή μου φιλοῦσες τρυφερά
κ' ἔκανες μέσ' στά στήθεια μου ν' ἀνάβουνε καῦμοί.

Χαρᾶ, τραγοῦδι μου ἔσῃ, ματάκια αγαπημένα
στον ἔρωτά με λέγε μου, ἄν μ' ἀγαπᾶς ἀλήθεια
τις νύχτες σάν στον ὕπνο τους ἦσαν ὅλα δοσμένα
ἔσῃ γιατί με κοίμηζες Λωρέττα μου στά στήθεια;..

Μετᾶφρ. Δ. Γαλιάνη

ΤΟΝ ΑΡΠΑΞΕ ΑΠ' ΤΑ... ΓΕΝΕΙΑ

'Ο τελευταίος Πρόεδρος τῆς Ρωσικῆς Δούμας Μιχαῆλ Βλαδι-
μήροβιτς Ροτζᾶνκο ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὰ «'Απομνημονεματά» του,
τὸ ὅποια είνε γεμάτα ἀπὸ περιεργα και χαριτωμένα ἐπισόδια.
Παραλαμβάνομε ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸ ὅποιο συνῆβη σὶὸ Ροτζᾶνκο τὸ
1913, κατὰ τις ἐορτῆς ποῦταν διοργανῶνθῃ ἐπ' εὐκαιρία τῆς 30ετη-
ρίδος τῆς δυναστείας τῶν Ρωμανῶν. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν
συμπεριλαμβάνετο και μιά λειτουργία που θά γινόταν στον καθε-
δρικό ναὸ τῆς Καζάν, στὴν ὁποία θά παρευρισκετο ἡ Ἀυτοκρατο-
ρική οἰκογένεια και οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι. Γιὰ τοὺς βουλευτᾶς τῆς
Δούμας εἶχεν ὀρισθῆ διακεκομμένη θέση μέσα στὴν ἐκκλησία. "Α-
ξαφνα ὅμως ἐφθασε κάποιος και ἀνήγγειλε στον Πρόεδρο τῆς Δού-
μας ὅτι ἐδόθη διαταγῆ να ἀλλάξουν θέση οἱ βουλευταί γιατί ἡ ἀρ-
χική θέσι των προσωρίζεταν για κάποια ὕψηλῃ προσωπικότητα. Τὴν
ἴδια στιγμή ὁ Ροτζᾶνκο βλέπει να μπαίνει και ἡ ὕψηλῃ ἐκείνην προ-
σωπικότητα, που δεν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μουζικο Ρασπουτίν.

— Τι θῆς ἐσῷ ἐδῶ; τὸν ἐρώτησε με ἄγριο ὕφος ὁ Ροτζᾶνκο.

— Τι σέ μέλλει ἐσένα; ἀπήντησε ὁ Ρασπουτίν.

— "Αν δὲν ἀλλάξῃς διαγωγὴν, θά σέ πιάσω ἀπὸ τὰ γένεα και
θά σέ πετάξω ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία! Μὴ λησμονεῖς πως εἶμαι ὁ
Πρόεδρος τῆς Δούμας.

'Ο Ρασπουτίν ἐκύτταξε κατὰματα τὸν Ροτζᾶνκο προφανῶς με
τὴν πρόθεση να τὸν ὕπνωτιση.

— Και τώρα τι θέλεις; Τοῦ εἶπε ὁ Ρασπουτίν.

— Να φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ 'δῶ μέσα! ἀπήντησε με ἀστυερὸ τόνο
ὁ Ροτζᾶνκο.

— Δεν μπορῶ να φύγω, γιατί με προσκάλεσαν ἐδῶ πρόσωπα
πολύ ἀνώτερα ἀπὸ σένα.

'Αλλ' ὁ Ροτζᾶνκο δὲν ἀστενεύεταν. 'Αφου πρώτα τοῦ ἔδωσε μιά
γονυθιά στὴν κοιλιά, τὸν ἄρπαξε ὕστερα ἀπὸ τὰ... γένεα και
ἔβγαλε ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τὴν... ὕψηλῃ ἐκείνην προσωπικότητα!

